

Ujlaki Hangok

www.ujlakitemplom.hu

2016. január

Urunk megjelenésének ünnepe

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia döntése szerint hazánkban a Vízkeresztet újra január 6-án ünnepeljük. Vízkereszt kötelező ünnep. Minthogy Magyarországon munkanap január 6-a, ezen a napon templomunkban reggel ½ 7-kor, délelőtt ½ 11-kor, este 6 órakor és este ½ 8-kor mutatunk be szentmisét.

Az ünnep evangéliumában arról hallunk, hogy nem sokkal Jézus születése után napkeleti bölcsek jöttek Betlehembe, hogy hódoljanak a zsidók újszülött királyá előtt (Mt 2,1-12). A leírás szerint ők leborultak előtte, aranyat, tömjént és mirhát adtak neki hódolatuk jeléül. Ha a Máté evangélista által leírt történetet összevetjük a vízkeresztkor használt énekeinkkel vagy házszentelésnél használt liturgikus szövegekkel, érdekes felfedezést tehetünk. Az evangélista sehol nem írja, hogy ezek a bölcsek királyok voltak, sem azt, hogy hárman voltak, és a nevüket sem említi. Az emberben, amikor ezt a szöveget olvassa, önkénytelenül felvetődhet a kérdés: a képzelet miért egészítette ki az evangéliumot, miért színezte a történetet? A mai ünnepnek görög neve Epifánia, ami „**megjelenést**” jelent megadja erre a kérdésre a választ.

A népi hagyomány ezekkel a kiegészítésekkel azt akarta bemutatni (amit már Máté evangélista is kifejezni kívánt) hogy Jézus nemcsak a választott nép számára született meg, hanem az **egész világ számára** emberré lett. Jézus az egész világ üdvözítője. A hármas szám és a három név az akkor ismert három földrészt: Ázsiát, Európát és Afrikát jelzi. A királyok említése pedig azt sejteti, hogy ezeknek a földrészeknek a vezetői népük nevében hódolnak Jézus előtt. Röviden,

az egész világ üdvözli a Megváltó születését. Ezt a gondolatot fejezik ki NAGY SZENT LEÓ PÁPA szavai, amikor ezt írja „*A három bölcs személyében az összes nemzet imádja a mindenség Alkotóját. Legyen ismert az Isten nemcsak Júdeában, hanem az egész földön*”. De ez gondolat nemcsak a teológiában jelenik meg, hanem a képzőművészetben, különösen a festészetben. A festők a három király mellé mindig odafestették a kor embereit, korabeli ruhákban. Ezekről a ruhákról is meg lehet állapítani, hogy mikor élt a festő. A művészek részéről ez nemcsak divatos szokás volt. Ezzel jelezni akarták, hogy Jézus jászolyánál nemcsak bibliai népek vannak jelen, hanem **minden egyes ember**. Jézus mindenki számára üdvösséget hozott. Ha az evangéliumot még egy kicsit mélyebben nézzük, egy másik üzenet is felfedezhetünk. Ez pedig az, hogy Jézus jászolyánál ezek az emberek egymásra találtak, békességben voltak.

Epifánia ünnepe a ma élő ember számára is fontos üzenetet hordoz. A földrészeket, a népeket, a családokat, sőt az ember szíveket is *megosztja a bűn*: az emberi hatalomvágy, gőg, előítélet és féltékenység. A mai ünnepnek, Urunk megjelenése ünnepének, azért van olyan fontos mondanivalója számunkra, mert jelzi, ha Jézus jászolyához megyünk, ott megtalálhatjuk a belső békét, és ott közösséget találhatunk a másik emberrel. Más szavakkal, szélesebb körben fogalmazva: ha az emberek képesek arra, hogy a szívükben levő „belső csillag”, vagyis a **lelkiismeretük szavát** követik, akkor esélyük van arra, hogy Istennel és egymással békességben éljenek.

Ferenc atya

„Új esztendőben új szívekkel, Dícsérünk Jézus énekekkel.”

(SZVU 39)

Új év, az új kezdés lehetősége – elhatározásokkal és vállalásokkal... ugyanúgy, mint ahogyan azt éppen egy éve éltük át. Mintha csak tegnap lett volna! És mégis: mennyi minden belefért (és mennyi minden nem) az elmúlt évbe. Mennyi kegyelmet kaptunk, amit észre is vettünk (utólag), és mennyi, de mennyit, amiről talán még mindig nem tudunk. Szeretnénk ebben az új esztendőben még jobban ráhagyatkozni Istenre, és

hagyni, hogy túlradó kegyelmének hullámai vihessenek közelebb Óhoz és Szeretteinkhez, nap mint nap. Mindenki megvan ez az új(ra) kezdési lelkesedés, vagy legalább a vágy, hogy de szép, de jó is lenne egy „tökéletes” évet végigcsinálni. Tudjuk már persze, tapasztalatból, hogy ez milyen nehéz, és szinte lehetetlen is, ha nem mindjárt az év első napján kezdjük. Nekünk, keresztényeknek e tekintetben (is)

nagyon jó a helyzetünk, hiszen már azt a bizonyos első napot is lendületből, „repülő-rajttal” valósíthatjuk meg: számunkra ugyanis már Advent első vasárnapjával megkezdődött ez a lelki újraindítás, amihez Karácsonykor a különleges gyorsító-elmélyítő csomagot is megkaptuk. A Kisjézus gyermeki alakja is ennek az újraindulásnak a képét mutatja nekünk, hogy aztán próbáljunk együtt növekedni a Megváltónkkal az egész egyházi év során – legalábbis erről szól a hivatásunk, meghívásunk. Különleges kegyelmeket ígér az „az irgalmasság rendkívüli szentéve”, amelyet Ferenc pápa a 2015. március 13-i bűnbánati szertartás keretében a Szent Péter-bazilikában hirdetett meg. December 8-ától kezdve megnyíltak a szent kapuk, Rómában és szerte a világban, itthon, nálunk is. Már beléptünk (ha csak lélekben is), s benne vagyunk tehát ennek a szentévnek a sodrásában, s ráhangolódhatunk arra, hogy mit is jelent az irgalmasság. Az irgalmasság, amelyre valamennyiünknek oly nagy szüksége van, mégpedig mindkét oldalon: azon is, aki kapja-elfogadja, és azon is, aki másoknak adja-nyújtja. Mégpedig Mennyei Atyánkat követve, azaz méretlenül és mértéktelenül. Szükségünk is van erre az egész évre, hogy valóban megértsük, hogy mi az irgalom, és mi nem az. Jézus a hegyi beszédben az mondja, hogy „Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak” – amit persze nem úgy kell érteni, hogy adok-kapok alapon, egyfajta kölcsönösségben „működik” az irgalmasság. Ugyanakkor nagyon is személyes – Ferenc pápa szentévet meghirdető bullájának a címe is félreérthetetlenül utal erre: Az irgalmasság arca (*Misericordiae Vultus*). Ebben arról is szól, hogy a (második vatikáni) „...zsinat nyomán az egyház „kilépett egy új világba, hogy hirdesse az evangéliumot, ahogyan XXIII. János mondta: az irgalmasság orvosságát használva, ahelyett, hogy a szigor fegyverét ragadta volna magához”. „...Az irgalmasság az egyház alapja: „Út, amely egyesíti Istent

és az embert, mert megnyitja a szívet annak a reménynek, hogy örökre szeretnek bennünket, bűnünk korlátai ellenére”; „alapvető törvény, amely minden ember szívében ott lakik... „életeszemély és hitünk hitelességének kritériuma”. Ferenc pápa azt is hangsúlyozza, hogy az irgalmasság egyáltalán nem „a gyengeség jele, hanem sokkal inkább Isten mindenhatóságának tulajdonsága”. Az irgalmasság „nem pusztán az Atya cselekvési módja, hanem annak a kritériumává válik, hogy megértsük: kik Isten valódi gyermekei”. Gyakorlatilag mindnyájan „arra kaptunk meghívást, hogy irgalmasságban éljünk, mert nekünk volt elsőként részünk abban, hogy irgalmasságot gyakoroltak irányunkban”. „A sértések megbocsátása tehát olyan imperatívusz, amelytől a keresztények nem tekinthetnek el”. Sokszor nehéznek tűnik megbocsátani, hangsúlyozza a pápa, azonban „a törekeny emberi kézbe helyezett megbocsátás az eszköze annak, hogy szívünkben megvalósuljon a béke, hogy boldogan éljünk”. Az „egyház hitelessége is az irgalmas és részvétet érző szeretet útján át halad” – teszi hozzá a pápa: talán hosszú időn át elfeledkeztünk arról, hogy megjelöljük és megéljük az irgalmasság útját”, engedve a kísértésnek, hogy „mindig és csakis az igazságosságot követeljük”, miközben korunk kultúrájában „egyre ritkábbá válik a megbocsátás megtapasztalása”. Ezért a pápa arra buzdítja az egyházat, hogy vállalja magára a feladatot: „a megbocsátás örömteli hirdetését”. A megbocsátás „olyan erő, amely új életre kelt és bátorsággal tölt el, hogy reménnyel tekintsünk a jövőbe”¹. Számunkra is ez lehet, ez kell, hogy legyen az új év programja – nem feledve, hogy az „irgalmasság projekt” azután sem áll le, az az egész életünkre szól.

Fejérdy Tamás

¹A pápai bulla-idézetek forrása:

<http://www.magyarokurir.hu/hirek/az-irgalmassag-szentevet-meghirdeto-papai-bulla-az-irgalmassag-arca>

Margit imái vezekelve szállnak

„A szentek mindig időszerűek” szoktunk mondani, ha felfedezünk bennük olyan vonásokat, amelyek eligazítanak minket nehéz helyzetekben. Vannak azonban a történelemnek olyan korszakai, amikor - valószínűleg a hasonló helyzet miatt - egy szent személye különös módon sugárzóvá válhat, és egy nemzedék számára hordoz fontos mondanivalót. A világ és nemzetünk helyzetét nézve ilyen Árpád-házi Szent Margit is. IV. Béla lánya nagyon nehéz korban élt. A végzetes kimenetelű Muhi csata után az országot végigpusztították a tatárok, a király és a főurak között ellentét feszült, és ez a feszültség a királyi család belső életét is sebezte. IV. Béla király és fia István között háború tört ki, és a király azt is rossz szemmel nézte, hogy Margit lánya nem kívánt politikai érdekből a

környező országok uralkodóihoz feleségül menni. Milyen lehetőségei vannak egy királynának, ha ebben a helyzetben Isten szándéka szerint akarja segíteni nemzetét és családját? - kérdezheti joggal valaki.

Szent Margit a kérdésre a választ az Úrnál kereste, vagyis az imádság útját járta. Felismerte, hogy feladata az engesztelés lesz, hiszen a bűnök által okozott sebeket csak Isten szeretetével lehet gyógyítani. Ezzel a szeretettel közvetített apja és a testvére, valamint az egyes társadalmi csoportok között. Lányának ezt az engesztelő szeretetét látva kötött békét a király a fiával és ez a szeretet indította előbb a Nyulak szigeti apácákat, majd az ország népét is, hogy ne csak a saját erejükben bízva, hanem Isten kegyelmét is elfogadva keressék a kiengesztelődés és a béke útját. Jól tükrözi

ennek a vágnak a hatását a XII. Pius pápa által évszázadokkal később írt szentté avatási bulla: *"Bízunk benne, hogy a kiengesztelő áldozati hivatását, ő az első apostoli király sarja tovább is folytatja, nem csak szeretett hazájáért, hanem minden nemzetért, akik olyan hevesen küzdenek egymással. Kieszközli a Krisztus szeretetén alapuló nyugalmat és békét az emberiségnek az irgalmasság Atyjától"*

XII. Pius pápa a fenti sorokat 1943. november 19-én írta, amikor háború tombolt a világban. Nem nehéz ezeket a gondolatokat a mi korunkra alkalmazni, amikor

több helyen is háborús feszültségek vannak, és amikor Péter utódja a kiengesztelődés és az irgalom fontosságát hangsúlyozza. A két fogalom között mély és elválaszthatatlan kapcsolat van. Csak az Istennel kiengesztelődött és a kiengesztelődésben kapott kegyelmet közvetítő ember képes arra, hogy irgalmas, megbocsátó szeretettel forduljon azok felé, akik őt megsértették. A bűnök által megsebzett világ ma is ezeket az embereket várja.

Ferenc atya

Újlaki sorsok

Legtöbb olvasónk bizonyára emlékszik lapunk *Újlaki arcok* rovatára, melyben egy évtizeden keresztül az újlaki plébániához kötődő papokat és híveket mutattunk be, összesen kereken 120 személyt. Sorozatunk a lap 2. számában, 1997 októberében kezdődött Mester János plébános atya bemutatásával. A sort a következő hónapokban további egyházi személyek, majd a plébánia néhány állandó és számos önkéntes munkatársa életének rövid bemutatásával folytattuk. Szerepeltek a sorozatban olyan papok, akik Újlakon vagy a plébániához tartozó kápolnában szolgáltak, és olyanok, akik életének egy szakasza, leggyakrabban a gyerekkora Újlakhoz kötődött. És szerepeltek nagy számban olyan hívek, akik rendszeresen templomunkba járnak misére.

Ezt a sorozatot szeretnénk folytatni, módosított címmel, ami módosulást jelent a szempontok

súlyozásában is. Az *újlaki* jelző azt emeli ki, hogy minél inkább és minél régebben Újlakhoz, a helyhez és a plébániához kötődő embereket mutassunk be, a *sorsok* szó pedig a minél több élet-élménnyel, tapasztalattal rendelkező személyek bemutatását helyezi előtérbe. Kérjük olvasóink részéről legfőképpen olyanok jelentkezését vagy olyan ismerősöknek az ajánlását, akiket fél évszázadnál régebben, netán már ostrom előtt Újlakon tartottak keresztvíz alá.

Reméljük, hogy régi-új sorozatunk ismét érdekes ismeretekkel, információkkal fog szolgálni olvasóink számára, és kívánjuk, hogy szolgálják ezek a portrék is egymás jobb megismerését, a közösségen belüli kapcsolatok erősítését.

A szerkesztőség

Újlaki sorsok - dr. Györbíró Károlyné

A Mátyás hegy lábánál, a Mátyáshegyi út legpatinásabb házában él Andrea leányával Györbíró Károlyné, szül. Borvendég Ilona. Itt él immár több mint nyolcvan éve, és csak azért nem régebben, mert születése után még két évet várni kellett a ház felépülésére. Így őt 1933 augusztusában még a Bécsi úti városi házból vitték el az újlaki templomba, hogy Pálffy Lajos plébános úr megkeresztelje – éppen abból a lakásból, amelynek később illusztris lakója lett Göncz Árpád személyében.

A család nevei, Borvendég és Györbíró, ha szokatlanul is, de szépen csengenek a magyar fülnek – ki hinné, hogy az egyiket Németalföldön körülbelül Boer–Vendignek, a másikat pedig Norvégiában Gregersennek írták. A hagyomány szerint az utolsó Gregersen Norvégiából jött el 1848-ban Magyarországra a szabadságért harcolni, és ragadt itt magyarosított új néven.

Ilona (néni) avagy szokásos megszólítása szerint Ili két fivérével nőtt fel a Mátyáshegyi úti házban.

Egyikük, Béla, Kossuth-díjas építészmérnök, élete utolsó éveiben a közeli Kolostor utcában lakott; másikuk, János, jeles gyógyszerkutató és orgonaművész. Ili, mint a környékbeli lányok többnyire, az orsolyák iskolájába járt a Rózsadombra, hol villamossal utazva templomunktól a Margit körútig, hol gyalog menve völgyön-hegyen át.

Az ostrom hónapjairól hosszasan tud mesélni. Náluk német katonák voltak beszállásolva, ahogy a Schmidt-kastélyban is, az oroszok pedig aknavetőkkal tüzeltek részben letről a Duna-partról, részben a hegygerincről. Több szomszédban is zsidó családok laktak, akik részben rájuk bízta ingóságait, mielőtt illegálisba vonultak. Vagy éppen elindították őket a menettel nyugat felé, így egy ismerős asszonyt a lányával. Ácsnál eszébe jutott az asszonynak, hogy itt lakik a szomszéd Borvendég úr testvére, és megszökve a menetből nála kerestek menedéket. Ami sikerült is, ám nem könnyen, mert ott is éppen németek tanyáztak...

1944 karácsonyán még el tudtak menni az újlaki templomba – hazaérkezve azonban közvetlenül előttük repeszdarab csapódott a kapujukba. Szerencsére a németek visszavonultak, amire az oroszok megérkeztek, így harcokra a házuknál nem került sor. Az oroszok között voltak udvariasak és segítőkészek is, de volt olyan is, aki elől állandóan dugdosni kellett a fényképezőgépet, mert azt kereste – és voltak olyanok is, akik mind egy szálíg kivégezték az elfogott soroksári sváb-magyar katonafiúkat.

A háború végeztével folytatódott a tanítás, aminek egy része azzal telt, hogy a lányok a maltert kalapálták le a széthullott téglákról. Szerencsére volt az iskolánál egy „dán konyha”, amely ennivalóval segítette a diáklányokat. – A szerzetesrendek feloszlata az orsolyitákat is sújtotta, így került Ili az akkor Koltói Annáról elnevezett Jurányi utcai középiskolába. És éppen egy olyan osztályba, ahol az apácák növendékeit fontos elvtársak leányaival társították össze: Ili padszomszédja például Révai elvtárs unokahúga lett.

A sikeres érettségi után Ilona a Zeneakadémia zongora-szakára tett sikertelen felvételit. De hát hogyan lett volna sikertelen, amikor eleve így konferálták be a bizottságnak: „A Szent Orsolya rend Szent Angéla gimnáziumának növendéke következik.” – Így lett belőle azután laboráns (és Cseh Laci bátyánk kollégája) Óbudán a Pamutkikészítő gyárban. Mint meséli, különösen jól tudta beállítani a színeket a festőben...

Immár ipari munkásként egyetemi tanulmányokra ajánlották, vegyészmérnök-hallgató lett a Műegyetem esti képzésén, legalább is 1956-ig. A forradalom idején sok mindent megélt, ott volt a rádiónál is – a forradalom után pedig egyszerre annyi üresedés támadt a Műegyetem padjaiban, hogy átválthatott a nappali

képzésre. Itt találkozott az oktatók között dr. Györbíró Károly vegyészmérnökkel, akivel 1958. április 12-én házasságot kötött az újlaki plébániatemplomban Barabás Ferenc hitoktató atya közreműködésével. Házasságukból a következő években egy fiú- és két leánygyermek született.

A három gyermek mellett állandó állást nem vállalt, hanem angolórát adott és szakfordításokat készített angolból. Férje egyébként 9 nyelvből fordított; ő hosszas betegség után 2000-ben elhunyt. Gyermekük közül kettő alapított családot és összesen 10 unokával örvendeztették meg a nagymamát.

Ilona tehát mintegy 80 éve látogatja vasár- és ünnepnapokon az újlaki szentmiséket. Régi emlékei között szerepelnek a nagy úrnap körmenetek, melyek a Bécsi úton az amfiteátrum irányába indultak, majd a Lajos utcán vonultak vissza a Szépvölgyi útig. A menetben különböző egyesületek (braunhaxlerok, kéményseprők) csoportosan képviseltették magukat. –

Érdekes emlékei a nyári misék is, amelyeket a jeles egyházi író, dr. Nadas Zoltán atya fent a Nyereg úti nyaralójában tartott. Ilona szerint a katolikus szomszédság szívesen látogatta ezeket a „hegyi” miséket. – Iliékkel együtt élt özvegy édesanyja, egészen 2003-ig. Az utolsó időben gyakran meglátogatta őt Müller György atya, amiért ma is hálás neki.

Borvendég Ilonából tehát nem lett híres zongoraművész. Belefért viszont sok minden az életébe, ami talán épp egy zongoristáéba nem férne bele. Az eredménytelen felvételiéről szóló beszámolóját is így kommentálta: „Minden úgy vált javamra, ahogy azt a Gondviselés elrendezte.”

Szaszovszky József

Templomunk fogadalmi képe alatti imádság

A templomunkban levő Segítő Szűz Mária fogadalmi képen olvasható egy német nyelvű fohász, amelyet Janoschitz Mátyás írt hálából azért, mert családja megmenekült a pestisjárványtól. A szöveget,

amit ádventi miséken a végső áldás előtt elmondunk, német és magyar nyelven is közöljük. A fordítást Szaszovszky József végezte.

Németül:

O Maria hilf uns,
steh und bleib bei uns,
Damit unser Gebet
nicht sei umsonst,
bitt dein' allerliebsten Sohn,
dass er unser' Sünd' verschon,
auch die Heilige Dreifaltigkeit
von nun bis in Ewigkeit. 1706

Magyarul:

Ó, Mária, segíts nekünk,
állj mellettünk s maradj velünk,
hogy ne légyen hiába
híveidnek imája.
Kérjed drága fiadat,
gyakoroljon irgalmat,
és a Szentháromságot,
mostantól mindörökké. Amen.

Karácsonyi ajándékok Újlaknak

Karácsonykor plébániánk két nagy értékű ajándékot kapott. Az egyik nagylelkű ajándékozó, a híveink számára kedvelt Kolosy Téri Sütőde volt, aminek tulajdonosa Gróf József úr finom házi jellegű péksüteményeket és cukrászsüteményeket küldött plébániánk számára, amit karácsonykor a szentmisék után a templomba jövő híveknek és a rászorulóknak kiosztottunk. A megajándékozottak arcán tükröződött, hogy a sütemények sok ember karácsonyát boldogabbá teszik.

A másik ajándék Németországból érkezett. A német Ordo Militaris Teutonicus, és a német-magyar Szent László Rend nagymennyiségű „Hipp” gyártmányú

gyermekételt küldött hazánkba. A rakományt plébániánk udvarába hozták, ahol az adományon több segélyszervezet is osztozott. A nagyobbik részt az országos Katolikus Karitás - Caritas Hungarica szállította tovább a rászorulóknak, de plébániánkon kívül részesült belőle az Újlak Karitás is. A süteményekhez hasonlóan, ezek az ételek is sok gyermek és szülei életét gondtalanabbá, boldogabbá tették.

Az ajándékokért hálás szívvel köszönetet mondunk. Jó volt továbbadni, amit kaptunk.

Ferenc atya

Jézus sír a világ fölött, mert az gyilkol, és nem érti a békét

Ma az egész világ háborúban áll, amit semmivel nem lehet igazolni. A béke útjának visszautasítása miatt maga Isten, maga Jézus is sír. Ferenc pápa erről beszélt november 19-én reggel, a Szent Márta-ház kápolnájában bemutatott szentmisén.

„Jézus sírva fakadt” – ezzel a három szóval kezdte egyik legfájdalmasabb reggeli szentbeszédét Ferenc pápa. A napi liturgia (a magyar ünnepi liturgiától eltérően) Lukács evangéliumának egyik igen rövid, de annál meghatóbb szakaszát tárja elénk (Lk 19,41–44).

Jézus közeledik Jeruzsálemhez – és valószínűleg egy magaslatról, amelyről jól belátja a környéket –, megfigyeli a várost, és sírva fakad, majd ezt mondja: „Jaj neked, Jeruzsálem! (...) Bárcsak fölismernéd te is legalább ezen a napon, ami békességedre szolgál! De sajnós, el van rejtve szemed elől!” (Lk 19,41–43) – idézte Ferenc pápa a Szentírást, majd lassan, tagoltan megismételte Jézus szavait, s komor hangon így folytatta: „**Jézus ma is sír. Sír, mert mi a háború útját választottuk, a gyűlölet és az ellenségeskedés útját.** Közeledik karácsony: kigyúlnak a fények, ünnepelünk, csillogó karácsonyfák, betlehemi jászlak állnak is majd... de mindez csak szemfényvesztés. A világ továbbra is háborúban áll, háborúzik. A világ nem értette meg a béke útját.”

Szavai nyomán nem nehéz kitalálni a pápa érzéseit, mint ahogy a világ nagy része is hasonlóképpen érez ebben a pillanatban. Ferenc pápa utalt a második világháborús megemlékezésekre, a hirosimai és a nagaszaki bombázásra, valamint redipugliai látogatására, amelyet tavaly tett az első világháborús olasz emlékhelyen. „Haszontalan mézsárlások” – ismételte Benedek pápa szavait a Szentatya. „Ma mindenütt háború és gyűlölet van.”

„Mi marad a háborúból, amit most élünk? Mi marad utána?” – kérdezte a pápa. „Romok, gyermekek ezrei oktatás nélkül, rengeteg ártatlan áldozat, rengeteg! És sok pénz a fegyverkereskedők zsebében. Egyszer Jézus azt mondta: »Senki nem szolgálhat két úrnak: vagy Istent, vagy a gazdagságot választjuk« (Mt 6,24). A háború pedig éppen a gazdagság választása: »Csináljunk fegyvereket, így helyrebillen kicsit a gazdaság, és menjünk előre a saját érdekeink szerint.« Van egy csúnya szó, amit Jézus használt: »Átkozottak!« Mert Ő azt mondta: »Boldogok a békességszerzők.« Ezek pedig, akik háborúznak, átkozottak, bűnözők. Egy háborút sok-sok indokkal lehet úgymond »igazolni«. De amikor az egész világ – mint ma – háborúban áll, s világháború zajlik – részletekben: itt, ott, mindenütt... – , azt nem lehet igazolni. És Isten sír. Jézus sír.”

A Szentatya így folytatta: „És mialatt a fegyverkereskedők végzik a munkájukat, ott vannak azok a szegény békességszerzők, akik azért, hogy segítsenek egy emberen, aztán még egyen, s még sok másan, az életüket adják.” Mint tette azt „korunk nagy példaképe, Kalkuttai Teréz, akiről a nagy hatalommal bírók cinizmusával azt lehetne mondani: »Mégis mit tett ez a nő? Arra vesztegette el az életét, hogy segítsen az embereknek meghalni?« Nem értjük a béke útját...”

„Jót tesz nekünk is, ha kérjük a sírás kegyelmét, mégpedig ezért a világért, amely nem ismeri a béke útját. Amely azért él, hogy háborúzzon, miközben cinikusan a háború ellen beszél. Kérjük a szív megtérését. És éppen az irgalmasság szentévének kapujában, a mi jubileumunk, a mi örömünk legyen az a kegyelem, amely révén a világ újra képes lesz sírni bűntettei fölött, és mind a miatt, amit a háborúkkal okoz” – fohászodott végül a csütörtök reggeli szentmisén Ferenc pápa.

Magyar Kurír 2015. november 19.)

Családi események decemberben:

A keresztség szentségében részesült:
December 6: Zala Zita Szintia

Házasságot kötöttek:
December 12: Dr. Balogh Zsolt és Dr. Bukosza Mária,
Dominic Dilanne és Kadarkuti Ágnes

Halottaink:

Szűcs Ferencné Ilona (76), Kisfalvi József (83), Perlaki László (80), Bojtos Péter (61),
Aszmann Ferencné Magdolna (63)

Plébániánk rendszeres programjai

Miserend:

Újlaki plébániatemplom:

hétköznapokon: 6³⁰ és 18⁰⁰

vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Szent Mihály kápolna:

minden hó első vasárnap 16⁰⁰

minden hó 18-án 16⁰⁰ (kiv. január)

Szent István kápolna:

hétköznapokon: 17³⁰

vasárnap 9⁰⁰ és 11⁰⁰

Gyóntatás:

hétfő, kedd, szerda:

esti szentmise előtt

csütörtök: esti szentmise után

péntek: 17³⁰ – 18³⁰

vasárnap: 10⁰⁰ – 11³⁰

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti szentmisék után ½ 8-ig.

Zsolozsma: pénteken 7⁰⁰, vasárnap 17³⁰

Gyermekekért ajánljuk fel minden hónap 21-én az este 6⁰⁰ (vasárnap a reggel 9⁰⁰) órai szentmisét.

Gyermeket váró házaspárokért ajánljuk fel minden hónap első szombatján az esti 6 órás szentmisét.

Minden hónap 27-én engesztelő szentmisét mutatunk be Szent Margit tiszteletére és szándékára.

Minden hónap első hétfőjén papokért imádkozunk 17⁰⁰ órától a Szent Erzsébet teremben.

Együtt imádkozunk a teljes rózsafüzért minden hónap 2-án 16⁰⁰ órától a Szent Margit teremben.

Minden hónap harmadik szerdáján 18³⁰-kor bibliaóra a Szent Erzsébet teremben.

Iroda:

(Bécsi út 32. Tel: 335–3573):

Hétfő, péntek 10⁰⁰ – 12⁰⁰,

kedd, szerda, csütörtök

16⁰⁰ – 18⁰⁰.

Karitás (Bécsi út 18.): szombat 16⁰⁰ - 19⁰⁰

Könyvtár: vasárnap 9⁰⁰ – 10³⁰ között.

Nyugdíjas klub: jelenleg szünetel.

Teadélelőtt: a hónap második vasárnapján a 9⁰⁰ órai szentmise után, a Szent Erzsébet teremben.

Kóruspróbák: hétfőn és csütörtökön 19⁰⁰–21⁰⁰ a Szent István teremben (Felhévizi u. 2.) Minden érdeklődőt szeretettel várunk személyesen a próbákon, vagy telefonon: Török Andrea karnagy, 20/483-0149

Schola próbák: felnőtteknek szerdánként 19⁰⁰ órától 20³⁰-ig, gyermekeknek szüleikkel szombatonként 10⁰⁰-tól 11⁰⁰ óráig, az oldalkápolnában.

Aki az egyházi hozzájárulást (adót) banki átutalással szeretné rendezni, megteheti ezt a plébánia OTP Banknál vezetett 11702036 - 20546803 számú számlájára történő befizetéssel.

A jótékony célú adományokat köszönettel vesszük az Újlaki Sarlós Boldogasszony Alapítvány OTP Banknál vezetett 11702036-20644877 számú számlájára történő befizetéssel, illetve banki átutalással.

Újlaki Hangok az Újlaki Katolikus Plébánia lapja, megjelenik havonta.

Kiadja: Újlaki Sarlós Boldogasszony Plébánia, 1023 Budapest, Bécsi út 32.

Felelős szerkesztő: Dr. Beran Ferenc plébános. Cikkeket, híreket az plebanos@ujlakitemplom.hu címre, vagy a Felhévizi úti postaládába várjuk. **Lapzárta:** minden hónap 20-a.